

Sanghæfte

Indhold

Altid frejdig når du går	3
Alt står i Guds faderhånd	3
At sige verden ret farvel.	4
Befal du dine veje	6
Dejlig er jorden!	8
Den blå anemone	9
Den signede dag	11
Det dufter lysegrønt af græs	13
Du kom med alt det, der var dig	15
Du, som har tændt millioner af stjerner.	16
En rose så jeg skyde	17
Fred hviler over land og by	18
Hil dig, frelser og forsoner.	19
I Danmark er jeg født.	21
I skovens dybe stille ro	23
I østen stiger solen op.	23
Ingen er så tryk i fare.	25
Jeg elsker den brogede verden.	26
Jeg er træt og går til ro	27
Krist stod op af døde.	28
Livstræet	29
Nu er jord og himmel stille.	31
Nu falmer skoven	32
Nu går solen sin vej.	33
Nu titte til hinanden	35
Nærmere, Gud, til dig	36
Om lidt bli'r her stille	37
Op, al den ting, som Gud har gjort	38
Påskeblomst, hvad vil du her	40
Se, nu stiger solen af havets skød	42
Solen er så rød, mor	43
Sov sødt, barnlille	44
Til himlene rækker din miskundhed, Gud	46
Vær du mig nær.	47

Altid frejdig når du går

1. Altid frejdig, når du går
veje, Gud tør kende,
selv om du til målet når
først ved verdens ende!
2. Aldrig ræd for mørkets magt,
stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i pagt
skal du aldrig gyse!
3. Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om så det gælder!
Da er livet ej så svært,
døden ikke heller.

Chr. Richardt, 1867

Alt står i Guds faderhånd

1. Alt står i Guds faderhånd,
hvad han vil, det gør hans Ånd:
af Guds nåde, til Guds ære
evig glade vi skal være
i vor Herres Jesu navn.
2. Sikre på, vor arv og løn
er med Guds enbårne søn,
af Guds nåde, til Guds ære
evig glade vi skal være
i vor Herres Jesu navn.

3. Fælles om hans liv og fred,
lys og kraft og herlighed,
af Guds nåde, til Guds ære
evig glade vi skal være
i vor Herres Jesu navn.

N.F.S. Grundtvig, 1856

At sige verden ret farvel

1. At sige verden ret farvel
i livets gry og livets kvæld
er lige tungt at nemme;
det lærtes aldrig her på jord,
var, Jesus, ej du i dit ord
hos os, som du er hjemme.
2. Hvor tit hos dig end trøst jeg fandt,
når hjertet skjalv, og gråden randt,
og verdens bølger bruste,
ved støvet hænger dog min sjæl,
og slangen bider i min hæl,
skønt du dens hoved knuste.
3. O Jesus, Herre, broder sød!
Du kender bedst den bitre død,
du har den overvundet;
vor skabning grant og kender du,
ved godt, vi alle ser med gru
vort timeglas udrundet.

4. O, kom du, som engang, jeg ved,
du i din Faders herlighed
skal klart dig åbenbare,
var det i gry, var det i kvæld,
jeg skyndte mig med kort farvel
i sky til dig at fare.
5. Men kommer døden førend du,
kom da i løn og kom i hu,
hvor mørkt der er i graven!
Omstrål mig, så jeg glemmer den,
salv øjet på din syge ven,
så jeg kan se Guds-haven!
6. Kom i den sidste nattevagt
i en af mine kæres dragt,
og sæt dig ved min side,
og tal med mig, som ven med ven,
om, hvor vi snart skal ses igen
og glemme al vor kvide!
7. Kom, som du vil! Jeg ved det vist,
du selv har sagt, at her og hist
du kendes vil på røsten,
den røst, hvorved trods verdens larm
os hjertet brænde kan i barm
og smelte hen i trøsten.

8. O, lad mig i min sidste stund
det høre af din egen mund,
som Ånd og liv kan tale,
hvor godt der er i Himmerig,
og at du stol har sat til mig
i dine lyse sale!
9. Før døden med sin istap-hånd
gør skel imellem støv og ånd,
bortvifter hjertets varme,
indslumre skal jeg da med lyst,
som barnet ved sin moders bryst,
i dine frelserarme.

N.F.S. Grundtvig, 1843 og 1845

Befal du dine veje

1. Befal du dine veje
og al din hjertesorg
til hans trofaste pleje,
som bor i Himlens borg!
Han, som kan stormen binde,
hvem bølgen lyde må,
han kan og vejen finde,
hvorpå din fod kan gå.

2. På Herren må du agte,
hvis det dig vel skal gå;
hans gerning du betragte,
hvis din skal vel bestå!
Ved sorg og selvskabt plage
du intet retter ud,
thi intet kan du tage,
alt kan du få af Gud.
3. Din trofasthed og nåde,
o Fader, bedst forstår,
hvad skade kan og både
de dødeliges kår,
og hvad du har for øje,
det sker, o stærke Gud,
og alting sig må føje
dit råd at føre ud.
4. Vej har du alle steder,
dig midler fattes ej;
kun nåde du udspreder,
kun lys er al din vej;
din gerning kan ej hvile,
ej standses kan dit fjed,
når du til os vil ile
med hjælp og bistand ned.

5. Om alle Helved-magter
end trodse og modstå,
det du for intet agter,
vil ej tilbage gå.
Hvem kan mod dig vel stande,
som slynger lynets pil?
Hvem vover at forbande,
når du velsigne vil?
6. Så kast da al din smerte
på Herrens stærke magt,
og håb, o, håb, mit hjerte,
vær trøstig, uforsagt!
Du er dog ej den herre,
som alting råde bør;
Gud monne sceptret bære,
og alting vel han gør.

Paul Gerhardt, 1653

Dejlig er jorden!

1. Dejlig er jorden!
Prægtig er Guds Himmel!
Skøn er sjælenes pilgrimsgang!
Gennem de favre
riger på jorden
går vi til Paradis med sang.

2. Tider skal komme,
tider skal henrulle,
slægt skal følge slægters gang;
aldrig forstummer
tonen fra Himlen
i sjælens glade pilgrimssang.
3. Englene sang den
først for markens hyrder;
skønt fra sjæl til sjæl det lød:
Fred over jorden!
Menneske, fryd dig,
os er en evig frelser fød!

B.S. Ingemann, 1850

Den blå anemone

1. Hvad var det dog der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte, den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.
3. Nu står den der og nikker
så sejrerssæl i Jyllands grus,
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.
4. Hvad var det dog der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: "Evigst skiltes ad
min sjæl og glæden", da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone,
mit hjerte atter glad.

5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

Kaj Munk, 1943

Den signede dag

1. Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme;
den lyse på himlen mer og mer,
os alle til lyst og fromme!
Det kendes på os som lysets børn,
at natten hun er nu omme!
2. Den signede stund, den midnatstid,
vor Herre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde,
da lyset oprandt, som jordens bold
skal lysne udi og gløde.

3. Om levende blev hvert træ i skov,
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge;
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.
4. Thi takke vi Gud, vor Fader god,
som lærken i morgenrøde,
for dagen, han os oprinde lod,
for livet, han gav af døde;
den signede dag i Jesu navn
os alle vort liv forsøde!
5. Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag,
med stråler i krans om tinde!
Hver time til Herrens velbehag
som bække i eng henninde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne linde!
6. Som guld er den årle morgenstund,
når dagen opstår af døde,
dog kysser os og med guld i mund
den liflige aftenrøde,
så tindre end må det matte blik,
de blegnede kinder gløde.

7. Så rejse vi til vort fædreland,
dér ligger ej dag i dvale,
dér stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale;
så frydelig dér til evig tid
med venner i lys vi tale.

N.F.S. Grundtvig, 1826

Det dufter lysegrønt af græs

1. Det dufter lysegrønt af græs
i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næs
og reder urtesenge.
Guds sol går ind
i krop og sind,
forkynder, at nu kommer
en varm og lys skærsommer.
2. Hør fugletungers tusindfryd
fra morgen og til aften!
De kappes om at give lyd,
der priser skaberkraften.
Hvert kim og kryb
i jordens dyb
en livsfryd i sig mærker
så høj som himlens lærker.

3. Se, blomsterflorets farvepragt
gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt
misundeligt må blegne!
Alt smukt, vi ved,
al kærlighed,
den mindste fugl og lilje
er, Gud, din skabervilje.
4. Ja, du gør alting nyt på jord,
en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit Ord
af kærlighedens gåde.
Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.
5. Ja, Jesus Kristus er det Ord,
der skaber liv af døde,
så ny blir himmel, ny blir jord,
en verden grøn af grøde.
Kom, Jesus, snart,
og gør det klart:
den morgenstund, du kommer,
da gryr en evig sommer.

(En vänlig grönskas rika dräkt)

Musik: Waldemar Åhlén Text: David Af Wirsén.

Dansk text: Johannes Johansen

Copyright© Nordiska Musikförlaget/2007 Gehrmans Musikförlag AB.

Tryckt med tillstånd.

Du kom med alt det, der var dig

1. Du kom med alt det, der var dig
og sprængte hver en spærret vej
og hvilket forår blev det!
Det år, da alt blev stærkt og klart
og vildt og fyldt med tøjbrudsfart
og alting råbte: lev det!
2. Jeg stormed ud og købte øl
ja, vintrens gamle, stive følelser
for ud på grønne enge
og du blev varm og lys – og fuld
og håret var det pure guld
som solen – skjult for længe.
3. Og blomster åbnede sig og så
at nu blev himlen stor og blå
og stunden født til glæde
Din næve var så varm og god
og du blev smuk og fuld af mod
så smuk, jeg måtte græde.
4. Vorherre selv bød ind til fest
og kyssede hver benøvet gæst
i kærlighedens sale
med øjne, undrende og blå
vi bare så og så og så
og slugte livets tale:

5. At livet det er livet værd
på trods af tvivl og stort besvær
på trods af det, der smerter,
og kærligheden er og blir
og hvad end hele verden si'r,
så har den vore hjerter.

Jens Rosendal, 1981

Du, som har tændt millioner af stjerner

1. Du, som har tændt millioner af stjerner,
tænd i vort mørke en tindrende tro.
Du er vort lys, og du vogter og værner
os, så vi sover i tryghed og ro.
2. Tak for den lysende dag, der er gået,
gaven til os, dine hænder har rakt.
Tilgiv os det, som vi ikke fik nået,
tilgiv alt ondt, vi fik gjort eller sagt!
3. Tak for hver glæde, der fyldte vort hjerte,
hver gang du gjorde vort liv til en fest.
Hjælp os at bære hver byrde, hver smerte,
du ved alene, hvad tjener os bedst.
4. Tak for de mennesker, som blev vor støtte,
når vi fandt vejen besværlig at gå.
Hjælp os i morgen at hjælpe forknytte,
mød du os selv i de svage og små!

5. Du, som har tændt millioner af stjerner,
mørket i verden vil du byde trods.
Du er vor Far, den, der vogter og værner,
lys i det mørke, som kommer fra os.

Musik: Erik Sommer

Tekst: Johannes Johansen

Copyright © 1988 Edition Wilhelm Hansen AS, København.

International Copyright Secured All Rights Reserved.

Reprinted by permission of Hal Leonard Europe Ltd.

En rose så jeg skyde

1. En rose så jeg skyde
op af den frosne jord,
alt som os fordem spå'de
profetens trøsteord.
Den rose spired frem
midt i den kolde vinter
om nat ved Betlehem.
2. For rosen nu jeg kvæder
om kap med Himlens hær.
En jomfru var hans moder,
Maria ren og skær.
I ham brød lyset frem
midt i den mørke vinter
om nat ved Betlehem.

3. Den rose fin og lille
har dejlig duft og skær;
den lyse for os ville
og sprede mørket her;
i sandhed mand og Gud;
af syndens nød og pine
han nådig hjælp os ud.

Michael Praetorius, 1609

Fred hviler over land og by

1. Fred hviler over land og by,
ej verden larmer mer:
fro smiler månen til sin sky,
til stjerne stjerne ser.
2. Og søen blank og rolig står
med himlen i sin favn;
på dammen fjerne vogter går
og lover Herrens navn.
3. Der er så stille og så tyst
i himmel og på jord;
vær også stille i mit bryst,
du flygtning, som dér bor!
4. Slut fred, o hjerte, med hver sjæl,
som her dig ej forstår!
Se, over by og dal i kvæld
nu fredens engel går.

5. Som du, han er en fremmed her,
til Himlen står hans hu;
dog i det stille stjernesvær
han dvæler her som du.
6. O, lær af ham din aftensang:
Fred med hver sjæl på jord!
Til samme Himmel går vor gang,
adskilles end vort spor.
7. Fred med hvert hjerte, fjern og nær,
som uden ro mon slå!
Fred med de få, som mig har kær,
og dem, jeg aldrig så.

B.S. Ingemann, 1822

Hil dig, frelser og forsoner

1. Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkrans om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!
2. Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
og hvad elsked du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hel?

3. Kærligheden, hjertegløden
stærkere var her end døden;
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted.
4. Ak! nu føler jeg til fulde
hjertets hårdhed, hjertets kulde.
Hvad udsvrang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?
5. Dog jeg tror, af dine vunder
væld udsvrang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerger selv at smelte,
til at tvætte hjertet rent.
6. Derfor beder jeg med tårer:
Led den ind i mine årer,
floden, som kan klipper vælte,
floden, som kan isbjerg smelte,
som kan blodskyld tvætte af!
7. Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

8. Skønt jeg må som blomsten visne,
skønt min hånd og barm må isne,
du, jeg tror, kan det så mage,
at jeg døden ej skal smage,
du betalte syndens sold.
9. Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: vi går til Paradis!

N.F.S Grundtvig, 1837

I Danmark er jeg født

1. I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

2. Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
3. Engang du herre var i hele Norden,
bød over England - nu du kaldes svag;
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder -
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
4. Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

H.C. Andersen, 1850

I skovens dybe stille ro

1. I skovens dybe, stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangan gang
til fuglens glade sang,
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.
2. Hør landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund.
I mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier, - aftnens fred
sig stille sænker ned.

Fritz Andersen, 1864

I østen stiger solen op

1. I østen stiger solen op:
Den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

2. Den kommer fra den favre kyst,
hvor Paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.
3. Den hilser os endnu så smukt
fra Edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflød.
4. Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Betlehem,
som østens vise fandt.
5. Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra Paradisets kyst,
hvor livets abild gror.
6. Og alle stjerner neje sig,
hvor østens sol går frem:
den synes dem hin stjerne lig,
der stod ved Betlehem.
7. Du soles sol fra Betlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit Paradis!

B.S. Ingemann, 1837

Ingen er så tryg i fare

1. Ingen er så tryg i fare
som Guds lille børneskare,
fuglen ej i skjul bag løvet,
stjernen ej højt over støvet.
2. Herren selv på Zions bjerge
for sit folk er skjold og væрге,
vil sig over os forbarme,
bære os på faderarme.
3. Ingen nød og ingen lykke
af hans favn os bort skal rykke;
han, den bedste ven blandt venner,
al vor trang og længsel kender.
4. Vore hovedhår han tæller,
hver en tåre, som vi fælder;
han os føder og os klæder,
midt i sorgen han os glæder.
5. Om han tager, om han giver,
samme Fader han dog bliver,
og hans mål er kun det ene,
barnets sande vel at tjene.
6. Fryd dig da, du lille skare!
Jakobs Gud vil dig bevare;
på hans mindste vink må alle
fjenderne til jorden falde.

7. Og når endt er kampens dage,
endt hver jordisk nød og klage,
kalder os vor Faders stemme
til en evig fryd derhjemme.

Lina Sandell-Berg, 1856, P.D. Koch, 1891

Jeg elsker den brogede verden

1. Jeg elsker den brogede verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i patriarkernes tid.
2. De snakke, som om den er gammel,
af synd og sorger mæt.
O nej, den flyver endnu i dans
om solen så ung og let!
3. Jeg har grædt, som andre, af smerte,
fordi min boble brast.
Men boblen er ikke verden;
læg verden det ej til last!
4. Var livet en dans på roser,
mon alt da var bedre end nu?
Hvis ej der var noget at kæmpe for,
hvad var da vel jeg og du?
5. Kamp må der til, skal livet gro,
ej kamp blot for dagligt brød,
men kamp for frihed i liv og tro -
thi evig stilstand er død!

6. Og derfor elsker jeg verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i skabelsens ungdomstid!

Hans Vilhelm Kaalund, 1877

Jeg er træt og går til ro

1. Jeg er træt og går til ro,
lukker mine øjne to;
Fader, se med kærlighed
til mit ringe leje ned!
2. Har i dag jeg, kære Gud,
syndet imod dine bud,
vær mig nådig, vær mig god,
slet det ud for Jesu blod!
3. Se, o Herre, til os ind,
os, som har det samme sind,
sæt, o Gud, din englehær
om alverden, fjern og nær!
4. Stå de syge hjerter bi,
luk de trætte øjne i,
giv os alle fred og ro
i vor Herres Jesu tro!

Kristian Arentzen, 1846

Krist stod op af døde

1. Krist stod op af døde
i påske-morgenrøde!
Thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!
2. Krist stod op af døde,
afsonet er vor brøde!
Thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!
3. Krist stod op af døde,
i Himlen vi ham møde!
Thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

Halleluja!
Halleluja! Halleluja!
Thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

N.F.S. Grundtvig 1815 og 1845

Livstræet

1. Der er så meget, der kan trykke,
gøre dagen trist og grå
Se de folk, der uden lykke
Bare går og går i stå

Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.

2. Der er så meget uden varme,
uden ånd og uden liv
Folk bli'r fattige og arme,
tænker kun på tidsfordriv.

Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.

3. Der er så mange uden venner,
uden kærlighed og kys.
Folk som ingen andre kender,
hvor mon de skal finde lys?

Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.

4. Der er så hård en kamp om magten,
alle kæmper for sig selv.

Er der ingen, der har sagt dem,
at de slår sig selv ihjel?

Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.

5. Der er så mange, der er slaver,
lænket fast til job og tid –
hvorfor bruges vores gaver
uden tanke, uden vid?

Lad os lege i livstræets krone,
lad os føle, at livet er stort,
lad os skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.

Musik: Hans Holm

Tekst: Erik Lindebjerg

Copyright© 1987 Edition Wilhelm Hansen AS, Copenhagen

International Copyright Secured All Rights Reserved

Reprinted by permission of Hal Leonard Europe Ltd.

Nu er jord og himmel stille

1. Nu er jord og himmel stille
vinden holder tyst sit vejr
og der lyder ingen trille
fra de høje stille træ'r,
kun de fjerne frøers kvækken,
køers kalden over vang
og et dæmpet spil af bækken
til vor egen stille sang.
2. Men når sangen er forstummet,
vil vi høre end en klang
lys og klar fra himmelrummet
det er lærkens aftensang.
Fra i morges inden gryet
har den jublet glæden ud
og sin himmelflugt fornyet
med endnu en tak til Gud.
3. Tak for dagen, som er omme
for en lang og dejlig dag,
tak for dage som skal komme
og for dem, der ligger bag.
I det høje lyse fjerne
mødes sangen mild og klar
med den første aftenstjerne
som et kærligt smil til svar.

Marinus Børup, 1938

Nu falmer skoven

1. Nu falmer skoven trindt om land,
og fuglestemmen daler;
alt flygted storken over strand,
ham følger viltre svaler.
2. Hvor marken bølged nys som guld
med aks og vipper bolde,
der ser man nu kun sorten muld
og stubbene de golde.
3. Men i vor lade, på vor lo,
der har vi nu Guds gaver,
der virksomhed og velstand gro
i tøndemål af traver.
4. Og han, som vokse lod på jord
de gyldne aks og vipper,
han bliver hos os med sit ord,
det ord, som aldrig glipper.
5. Ham takker alle vi med sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i vang,
for ordet og for livet.
6. Da over os det hele år
sin fred han lyser gerne,
og efter vinter kommer vår
med sommer, korn og kerne.

7. Og når engang på Herrens bud
vort timeglas udrinder,
en evig sommer hos vor Gud
i Paradis vi finder.
8. Da høste vi, som fugle nu,
der ikke så og pløje;
da komme aldrig mer i hu
vi jordens strid og møje.
9. For høsten her og høsten hist
vor Gud ske lov og ære,
som ved vor Herre Jesus Krist
vor Fader ville være!
10. Hans Ånd, som alting kan og ved,
i disse korte dage
med tro og håb og kærlighed
til Himlen os ledsage!

N.F.S. Grundtvig, 1844

Nu går solen sin vej

1. Nu går solen sin vej
for at skinne på andre,
for alle på jorden har brug for dens lys,
og de håber og venter
på dagen, du skaber,
for kun i din sol, Gud, kan livet fornys.

2. Nu går landet til hvile,
og travlheden dæmpes,
og hjemmene fyldes af aftnens musik.
Vær med den, kære Gud,
der må sidde alene,
og den, der nu kører i nattens trafik!
3. Nu er timen til stilhed,
til bøn og til tanker,
til ord, som har vægt, og som kræver et svar.
Kom og rør ved os, Kristus,
så vi bliver åbne
for glæden og livet og freden, du har.
4. Nu er timen, hvor du
dømmer alt det, vi gjorde,
som vendte os bort fra vor næste og dig.
Nu er timen, hvor du
sletter alt det, der skiller,
hvor du siger: Kom, og vær hjemme hos mig!
5. Nu går solen sin vej,
men vi er ikke ene,
for du, Herre, lever og vender vor frygt,
så når du er i mørket,
er det ikke mørke,
når du er iblandt os, da sover vi trygt.

Nu titte til hinanden

1. Nu titte til hinanden de favre blomster små,
de muntre fugle kalde på hverandre;
nu alle jordens børn deres øjne opslå,
nu sneglen med hus på ryg vil vandre.
2. Den kære Gud og skaber den mindste orm er nær:
han føder fugl og markens lilje klæder;
dog menneskenes børn har han allermost kær,
Gud ånder på øjet, når det græder.
3. Guds Søn var selv et barn, og på krybbestrå han lå,
hans vugge stod på jord foruden gænge.
Guds Himmeriges fryd har han lovet de små
og blomster fra Paradisets enge.
4. Guds Søn har os så kær, han er børnevennen stor,
han bærer barnet op til Gud på armen;
han storm og hav betvang, da han vandred på jord,
men børnene leged ham ved barmen.
5. O du, som os velsigned og tog i favn de små,
en morgen se vi dig i Paradiset;
du lærte os til Gud vore øjne opslå,
evindeligt være du lovpriset!

B.S. Ingemann, 1837

Nærmere, Gud, til dig

1. Nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig!
Er det end korsets vej,
du viser mig,
altid dog synger jeg:
Nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig!
2. Om sent i sorgens stund
ensom jeg går
og har til leje kun
stenen så hård,
drømmen dog bærer mig
nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig.
3. Opladt mit øje ser
stigen til Gud
og gennem alt, hvad sker,
sendt på dit bud
engle, som vinker mig
nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig.

4. Her er, med Himlens håb,
Betel for mig:
stenen i tårers dåb
salver jeg dig,
frejdig går frem min vej
nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig.
5. Og er for sidste gang
striden forbi,
sjælen til Himmel-vang
løfter sig fri.
Evig da jubler jeg
hjemme, min Gud, hos dig,
hjemme hos dig.

Sarah Adams, 1841, Henry Ussing, 1881

Om lidt bli'r her stille

1. Om lidt blir her stille
Om lidt er det forbi
Fik du set det du ville
Fik du hørt din melodi
2. Forladt og alene
Danser cirkusprinsessen rundt
Går i stå på sin line
I et sanseløst sekund
Om lidt, om lidt er vi borte
Vi ses måske igen

3. Om lidt blir her stille
Om lidt er det forbi
Fik du set det du ville
Fik du hørt din melodi
- Om lidt, om lidt er vi borte
Vi ses måske igen
- Om lidt, om lidt er vi borte
Vi ses måske igen

Musik: Kim Larsen

Tekst: Kim Larsen/Leif Sylvester Petersen

Copyright© 1986 by Kim Larsens arvinger/Olafssongs/
Leif Sylvester Petersen.

Trykt med tilladelse af Musikforlaget Olafssongs.

Op, al den ting, som Gud har gjort

1. Op, al den ting, som Gud har gjort,
hans herlighed at prise!
Det mindste, han har skabt, er stort
og kan hans magt bevise.
2. Gik alle konger frem på rad
i deres magt og vælde,
de mægted ej det mindste blad
at sætte på en nælde.
3. Det mindste græs jeg undrer på
i skove og i dale,
hvor skulle jeg den visdom få
om det kun ret at tale?

4. Hvad skal jeg sige, når jeg ser,
at alle skove vrimle,
de mange fuglesving, der sker
op under Herrens himle?
5. Hvad skal jeg sige, når jeg går
blandt blomsterne i enge,
når fuglesangen sammenslår
som tusind harpestreng?
6. Hvad skal jeg sige, når mit sind
i havets dybe grunde
kun dog så lidt kan kige ind
og ser så mange munde?
7. Hvad skal jeg sige? mine ord
vil ikke meget sige:
o Gud! hvor er din visdom stor,
din godhed, kraft og rige!
8. Op, stemmer alle folk på jord
med frydetone sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og Himlen svare: Amen!

Hans Adolph Brorson, 1734

Påskeblomst, hvad vil du her

1. Påskeblomst! hvad vil du her?
Bondeblomst fra landsbyhave
uden duft og pragt og skær!
hvem er du velkommen gave?
Hvem mon, tænker du, har lyst
dig at trykke ømt til bryst?
Mener du, en fugl tør vove
sang om dig i Danmarks skove?
2. Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i golve egn,
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.
3. Påskeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vor prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?

4. Kan de døde ej opstå,
intet har vi at betyde,
visne må vi brat i vrå,
ingen have skal vi pryde;
glemmes skal vi under muld,
vil ej vokset underfuld
smelte, støbes i det dunkle
og som lys på graven funkle.
5. Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.
6. Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånde.

N.F.S. Grundtvig, 1817

Se, nu stiger solen af havets skød

1. Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst!
2. Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synge Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.
3. Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjælevé,
blot jeg trygt vil sige: din vilje ske!
4. O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!
5. Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud –
o du milde Fader, min skaber, Gud!
6. Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7. Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly;
o for sejersjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!

Jakob Knudsen, 1891

Solen er så rød, mor

1. Solen er så rød, mor,
og skoven blir så sort.
Nu er solen død, mor,
og dagen gået bort.
Ræven går derude, mor.
Vi låser vores gang.
Kom, sæt dig ved min pude, mor,
og syng en lille sang.
2. Himlen er så stor, mor,
med klare stjerner på.
Hvem monstro der bor, mor,
på stjernen i det blå?
Tror du, der er drenge, mor,
der kigger ned til mig?
Og tror du, de har senge, mor,
og sover li'som jeg?

3. Hvorfor blir det nat, mor,
og kold og bitter vind?
Hør den lille kat, mor,
den mjaver og vil ind.
Mågerne og ternerne
har ingen sted at bo.
Å hør, nu synger stjernerne.
De synger mig til ro.

Harald Bergstedt, 1915

Sov sødt, barnlille

1. Sov sødt, barnlille!
Lig rolig og stille,
så sødelig sov
som fuglen i skov,
som blomsterne blunde i enge!
Gud Fader har sagt:
Stå, engle, på vagt,
hvor mine de små er i senge!
2. Guds fingre grande
slog kors for din pande,
Guds Enbårnens røst
slog kors for dit bryst,
thi skal ingen djævel dig skade;
nu kan i din dåb
med saligheds håb
din sjæl og dit hjerte du bade.

3. Læg hænderne sammen,
da lægger sig amen
til Frelserens bøn,
som stiger i løn
og lyder, hvor englene kvæde;
i Himmerigs kor
det lille Guds-ord
omfavne Guds engle med glæde.
4. De råbe, de sjunge:
På jordklimpens tunge
et ord af Guds Søn
er blevet til bøn,
svang hid sig på åndedræts-vinger;
Gud Fader i løn,
sig ja til den bøn!
Fra lavland livsalig den klinger.
5. Og alle de købte,
i Jesu navn døbte,
som striden har stridt,
som døden har lidt,
gik ind til den evige hvile,
istemme så lydt
halleluja nyt,
at englene tie og smile.

6. Da drypper som duggen
der manna på vuggen
til barnet på jord
fra englenes bord,
du finder med smil det i morgen;
og klarøjet brat
du siger godnat
til tvivlen og frygten og sorgen.
7. Sov sødt, barnlille!
Lig rolig og stille,
og nyn på det navn
med nåden i favn,
al jorden til salighed givet!
Nyn: Jesus er min,
så favr og så fin,
min Jesus er lyset og livet!

N.F.S. Grundtvig. 1844, 1850 og 1864

Til himlene rækker din miskundhed, Gud

1. Til himlene rækker din miskundhed, Gud,
din trofasthed når dine skyer;
din retfærdshånd over bjergene ud
er strakt over dale og byer.
2. Som himlenes favn er din kærlighed, Gud,
som havenes dyb dine domme.
Til frelsen fører du sjælene ud,
vil skabningens suk ihukomme.

3. Hvor dyrebar er dog din miskundhed, Gud,
hvor menneskebørnene bygge!
I mulm er kærlighedsvingen bredt ud,
vi skjuler os under dens skygge.
4. Du kvæger i ørken den tørstende sjæl,
du bjærger den bævende due.
Hos dig er livets det evige væld,
og lys i dit lys skal vi skue.

B.S. Ingemann, 1845

Vær du mig nær

1. Vær du mig nær! Nu aftnen sænker sig,
snart mørket råder, vær du nær hos mig!
Når andres hjælp og trøst er intet værd,
du, hjælpeløses hjælp, vær du mig nær!
2. Snart rinder ud mit jordlivs dag så kort,
al verdens glans og glæde visner bort,
alt står for fald, og alt forandres her;
du, som omskiftes ej, vær du mig nær!
3. Kom ej med rædsel som den drotters drot,
men mild og blid at læge ondt med godt!
Giv mig hos dig, som har hver synder kær,
trøst for al sorg og savn; vær du mig nær!
4. Jeg trænger til dig hver en livets dag,
din nåde kun kan sløve Fjendens slag.
Hvem er som du i regn og solskinsvejr
min stav og støtte! O, vær du mig nær!

5. Med dig ved siden har jeg ingen frygt.
Trods sorg og sygdom er mit hjerte trygt.
Hvor er nu dødens brod, o Herre kær,
og hvor er Helveds sejr, når du er nær?

6. Når øjet brister, vis mig korsets tegn!
Lys gennem mørket mig til Himlens egn!
Fly, jordisk mulm, for Himlens morgenskær!
I liv, i død, min Gud, vær du mig nær!

Henry Francis Lyte, 1847, Even Nicolaj Marstrand, 1915

Fadervor

Vor Fader,
du som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje
som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød;
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse,
men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed!
Amen

www.houkjaerbegravelse.dk

T: 70 26 26 12

